

Newroz'un Mesajı

2022 yılı Newroz'u bir direniş günü olarak kutlandı. Ülke genelinde birkaç milyon insan kutlamalara ve çeşitli etkinliklere katılırken İstanbul ve Amed Newrozları kitlesellikleri ile bu yılın etkinliklerine damga vurdu.

Birincisi şunu gördük. Kürt halkı ve dostları hiçbir baskı, tehdit ve terör karşısında geri atmadan Newroz'a sahip çıktı ve katıldı.

İkincisi. Beklenenin üzerinde bir kitlesellik sağlandı ve bu kitleselliğin içinde gençlerin oranı her yerde çoğunlukta idi. Gençlerin etkinliklere kitlesel katılımı 2016 yılından sonra yer yer gerilemişti. Bu yıl bir patlama yaşandı.

Üçüncüsü. Kürt halkının Newroz etkinliklerine katılımı 8 Mart, 1 Mayıs ve Barış mitinglerine katılımının kat ve kat üstündeydi. Aileler, kadın, erkek, çocuk, torun olarak meydanlara aktılar. Onları hiçbir güç zorlamadı. Kazandıkları ulusal bilinç her tür engellemeye karşın bu kararlılığı sağladı.

Newroz'a katılan kitlenin ezici çoğunluğu işçidir, emekçidir, köylüdür, yoksuldur. Bu kitle Kürt ulusal sorunun kalıcı adil, barışçı, demokratik politik çözümünün aynı zamanda Türkiye işçi sınıfının mücadelesi ile birlikte elde edilebileceğine inandığında aynı kararlılığı sınıf mücadelesinin her alanında gösterecektir.

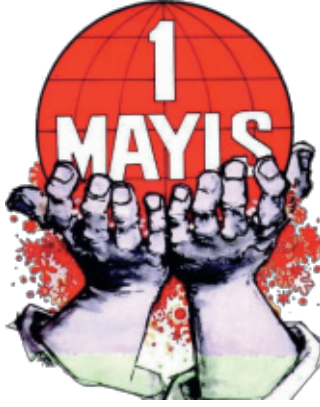
Şu da geçerlidir. Türkiye işçi sınıfı Kürt halkının kazandığı ulusal bilinç gibi sınıfsal bilinci kazandığı zaman ve aynı süreçte Kürt halkının sınıfsal bilinci geliştiği zaman, birleşik devrimci mücadelenin yönü çok farklı gelişecektir. Tüm dikkatlerimizi buraya vermeliyiz.

Newroz'un verdiği en önemli mesaj budur.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 9 Nisan 2022 Tarihli 1 Mayıs Çağrısı

1 Mayıs'ta Direnişlerimizi Alanlara Taşıyalım!

İşçiler, emekçiler, yurttaşlar!

Bu yılın 1 Mayısını direnişler içinde karşıyoruz. Üç yıla yakındır içinde yaşadığımız COVID salgınının yarattığı ek sorunların üstüne 2022 yılına yaşamın her alanına etki eden ekonomik kriz eklendi. COVID sürecinde işçi ve emekçileri açlığa mahkum eden, küçük esnafı iflas noktasına sürükleyen hükümet politikaları, yeni ekonomik kriz dalgasının yükünü de işçi ve emekçilerin sırtına yıkmış durumdadır. İşçi sınıfı ve emekçiler geçmiş yıllardan farklı olarak bu dayatmaya karşı çıkıyor, işverenlere

ve hükümete direnişler ile karşılık veriyor.

Ekonomik krizin asıl yükünü çekmesi istenen işçi ve emekçiler, bankaların, sigortaların ve tekellerin COVID salgınına rağmen kazançlarına kazanç kattıklarını ve altın yıllarını yaşadıklarını biliyorlar. Devletin tüm maddi olanakları finansman olarak bankalara, sigortalara ve tekellere aktarıldı. İşçi ve emekçilere ise açlık dayatıldı. Açlık aynı zamanda sokak demektir, direniş demektir. İşçi ve emekçiler de direnerek haklarını almaya yöneldiler. İşverenler geri adım atmaya başladılar. Bu yaşanan önemli bir deneydir.

TC devleti ülkede ekonomik krizin yaratıcısıyken, ülke sınırları içinde ve dışında savaşçı, işgalci politikalar izleyerek var olan kısıtlı maddi kaynakları savaş için sarf ediyor. Bugün Kürdistan'daki savaşa harcanan kaynaklar ekonomiye aktarılmış olsa ülkede ekonomik durum bu derece kriz durumuna gelmezdi. Onun için her türlü savaş politikalarına ama özellikle Kürt halkına karşı ülke sınırları içinde ve dışında karşı çıkmak sadece Kürt halkının değil TC yurttaşı her işçi ve emekçinin görevidir. Sömürü ile savaş ve savaş ile sömürü arasındaki doğrudan bağ günümüz Türkiye gerçeğinde açık olarak yaşanmaktadır.

Ekonomik kriz ülkede siyasi krizlere neden oluyor. İktidarını koruma konusunda paniğe kapılan faşist rejim de bu zayıflığını baskı, sansür, tutuklama, operasyon ve terör politikaları ile kapatmaya çalışıyor. Devletin baskı ve terörü, gücünden değil zayıflığından kaynaklanmaktadır. Üst perdeden verdikleri demeçler, güç gösterileri, tehditler algı yaratma amaçlıdır. Bu gerçeği bilerek geri adım atmamak ve üstlerine üstlerine gitmek zorundayız.

Yoldaşlar!

Ülkenin bu koşullarında sınıf savaşımı sertleşecektir. Sınıf savaşımı toplumsal mücadelenin tüm alanlarını kapsamaktadır. Faşist rejime karşı direnişi örgütlemek ve bu rejime son vermek sadece mitingler ve basın açıklamaları ile mümkün değildir. İşçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların

İttifak Tartışmaları

o İsmail Hakkı YORULMAZ

Son ay ve haftalarda sol ve sosyalist çevreler arasında ittifak konusu yeniden bir tartışma gündemi haline geldi. Tartışmanın başlaması HDP'nin davetiyle Demokratik İttifak çalışmalarının çapının genişletilmesi için Ocak ayında yaptığı çağrıyla aynı zamana denk geldi. HDP'nin davetiyle ilk toplantı 18 Ocak tarihinde gerçekleşti. Bu toplantının öncesi ve sonrasında, toplantıyı sabote etme ve içeriğini çarpıtma amaçlı propaganda faaliyetleri başladı. Bu propagandanın sözcülüğünü SİP / "TKP"sinin sözcüsü Kemal Okuyan üstlendi. Bir anda TV kanalları ve kimi "muhalif" gazetelerin ilgi odağı haline geldi. Okuyan efendi gün aşırı TV'lerde boy göstermeye başladı. Akılcıca Demokratik İttifak fikriyatını eleştirdi ama 18 Ocak'ta yapılan ilk toplantıya da temsilci göndermek durumunda kaldılar. Bu toplantıya katılmalarının amacı "davete icap ettik ama bize göre olmadığını gördük, bundan sonra katılmayacağız" mealinde bir açıklamaya gerekçe oluşturmak içindi. Öyle de oldu. 26 Şubat'ta düzenlenen ikinci toplantıya türlü gerekçeler öne sürerek katılmadılar.

Bu tavır ile yapılmak istenenin ne olduğunu irdelememiz gerekir. SİP / "TKP", SOL Parti ve EMEP yaptıkları toplantılarla sosyalist partiler arasında devrimci bir ittifak kurmanın gerekliliğine vurgu yapıyorlar. Açıklamaların içeriği, Demokratik İttifak anlayışının sosyalistler açısından yeteri kadar devrimci olmadığı yönündedir. Onun için devrimci bir ittifaka ihtiyaç olduğunu savunuyorlar. En genel anlamıyla söyledikleri bu. Bu işin sözcülüğünü de en fazla Okuyan efendi yapıyor ama konuşurken de kendi grubu adına konuştuğuna dikkat çekmek zorunda kalıyor, çünkü diğer iki parti adına konuşması mümkün değil.

İleri sürdükleri düşüncelere değinmeden genel olarak birkaç tespit yapmak istiyoruz. Aralarında görüşme olan ve Okuyan'ın sözcülüğünü yaptığı üç partinin yaklaşımlarını inceleyelim. SOL Parti bu grubun içinde CHP'ye yakın davranır durumda. Yani hiç de Okuyan'ın dediği gibi demokratik ittifakta sınıfsal yanı eksik bulunduğu için değil, muhtemelen CHP çizgisine olan yakınlığından dolayı HDP'ye mesafe koyma gereği hissediyor. EMEP'in durumu daha farklı. Biz EMEP'in bu grupta demokratik ittifak güçleri arasındaki diyalogunu sağlamak için o görüşmelere katıldığından yola çıkıyoruz. Çünkü EMEP normal olarak politik ve pratik olarak HDP ile ilgili, SİP / "TKP" ve SOL Parti'nin görüşlerine sahip değil. Kısa vadede EMEP'in bu grubun içinde kalmayacağı izlenimini taşıyoruz. Okuyan'ın da Ocak ayında Flash TV şovunda "Kılıçdaroğlu için oy isteriz" sözünü ağzından kaçırmaması, birlikteliğin rengini belli ediyor. SİP / "TKP" ve SOL Parti'nin CHP ile HDP arasında bir rol kapma peşinde oldukları ve sonuçta CHP'yi destekleyecekleri aşikar. EMEP ise yerini Demokratik İttifak içinde alacaktır.

Konunun özüne gelecek olursak, Devrimci İttifak olarak adlandırılan gruplaşmanın asıl öne çıkan niteliği devrimci olması değil, devletin kodlarına sahip çıkılmasıdır. HDP ile Demokratik İttifak'ı eleştiri oklarının merkezine yerleştirirken ve düzen içi muhalefet olduğu eleştirisini yaparken bunun aslında öyle olmadığını kendileri bizim kadar biliyorlar. SİP / "TKP" ve SOL Parti'nin derdi TC'nin temel kodlarına karşı alınan tavır ve öne konan stratejik politik hedeftir. Farklı bir kavram ifade edersek mesele Kemalizm meselesidir.

Okuyan efendi, Demokratik İttifak'ı eleştirirken sınıfsal yanının eksik olduğu ve laiklik meselesinde net bir tavır sergilenmediği, emperyalizme karşı kesin tavır alınmadığı ile kamuculuk alanında yanlış tutum alındığını iddia ediyor. Tezlerini buna dayandırıyor ve sonucunda da HDP'yi ve bağlantılı olarak Demokratik İttifak'ı düzen içi bir muhalif hareket olarak eleştiriyor. Savunduğu tezi gerekçelendirmek için türlü gerekçeler ile demagoji yapıyor, ancak nafi le.

Sınıfsal yanının eksik olduğu savı bir kez son derece gerçeklerden kopuk bir sav. SİP / "TKP"nin belgelerinde sınıf vurgusu mevcut ama ne günlük politik faaliyetlerinde, ne de üye bileşiminde bunun karşılığını görmek mümkün değil. Küçük burjuva aydın bir grup olarak sınıf ile sağlıklı bağlar kurması ve sınıfın içinde örgütlenmesi mümkün değil. Buna karşın HDP'nin sınıf içinde örgütlenmesi ve üye bileşiminde işçi sınıfının ağırlığı yadsınamaz düzeyde kat ve kat üstündedir. HDP bir bileşenler partisidir. Sınıf partisi değildir. Buna rağmen bileşenlerinin bir kısmının bizzat işçi sınıfının içinde çalışmalarından ve de HDP parti programının işçi sınıfı, emekçiler ve yoksullar ile ilgili kendine koyduğu stratejik hedefler nedeniyle sınıf çalışmasında çok daha ileri düzeyde olduğu açıktır. HDP programından birkaç alıntı yaparak bu konudaki kararı okuyucularımıza bırakalım: "İşçi ve emekçilerin yaşadıkları sömürü koşullarını, halklarımıza yöneltilmiş tüm baskı ve haksızlıkları ortadan kaldırmak, barış içinde ve insanca yaşayabileceğimiz bir Türkiye'yi kurmak..." bu cümleler daha programın giriş paragrafında yazılı. "Halklarımız sistem partilerine mahkum değildir" başlıklı bölümde ise şu paragrafı okuyoruz: "Emeğin ve ezilenlerin kurtuluşu için, eşitlik, özgürlük, barış ve kardeşlik için mücadele edenlerin, böyle bir gelecek özlemi içinde olanların; halkların, ezilenlerin, yok sayılanların; doğadan, emekten, özgürlükten, eşitlikten, barıştan, adaletten ve demokrasiden yana olanların yeni bir toplum ve insanca bir yaşam için ortak mücadeleyi örgütlemelerinin araçlarından biri olarak Partimiz bu ihtiyaca yanıt olmak, halkın alternatifini oluşturmak üzere mücadele edecektir." "Emperyalizme, savaşımlara, sömürüye ve hegemonyacılığa karşı mücadele" başlıklı bölümde ise; "Partimizin başlıca uluslararası amacı, savaşımsız, sö-

mürsüz, halkların eşitliğine dayalı yeni ve özgür bir dünya kurulmasıdır. Partimiz, bu amaç doğrultusunda, emperyalizmin halklarımız, Ortadoğu, Kafkasya, Balkan ve tüm dünya halkları üzerindeki egemenlik ve baskı politikalarına; emperyalist askeri, ekonomik ve siyasi anlaşmalara, askeri üslere ve kurumlara karşı mücadeleyi öncelikli görevi olarak kabul eder” hedeflerini ortaya koyuyor. “Demokrasinin kazanılması için mücadele” başlığı altında ise; “Partimiz, bu mücadeleleri politik bir eksende birleştirir, yükseltir ve demokratik halk iktidarını hedefler. Demokratik halk iktidarı, halk meclisleri temelinde örgütlenir, halkın söz ve karar süreçlerine doğrudan katılımını sağlar” diyerek demokratik halk iktidarını, dolayısıyla demokratik halk devrimini savunuyor. Sınıf açısından ve emperyalizme karşı tavır konusunda aktardıklarımızın yeterli açıklık getirdiğini düşünüyoruz. HDP programındaki demokratik halk devrimi anti-kapitalist ve anti-emperyalist niteliktedir. SİP/TKP’nin demokratik devrimi savunmadığını, kısa yoldan sosyalist devrimi gerçekleştirme hayali içinde olduğunu biliyoruz. HDP’yi destekleyen ve bileşeni olan komünistler ise programlarında anti-emperyalist demokratik halk devrimini savunuyorlar ve bu çerçevede HDP programını asgari programları ile uyumlu olarak görüyorlar. Anti-emperyalist demokratik halk devrimini savunmanın sosyalist devrimi savunmamak anlamına gelmediğini TKP’nin geçmiş programlarını ve güncel olarak da program taslağını gözden geçiren her insan anlayacaktır.

Laiplik konusunda HDP’yi eleştirme haddine sahip olmak her halde en son SİP/TKP ve SOL Parti’ye düşer. Kendileri “cumhuriyetin kazanımlarını” savunurken doğrudan tek din (İslam), tek mezhep (Sünnilik), mezhepin de tek kolu (Hanefilik) ve de onu Türkiye’de yaymak ve garanti altına almak için Mustafa Kemal tarafından kurulan Diyanet İşleri Başkanlığı’nı savunur duruma düşmektedirler. Buna karşın HDP ve bileşenleri tüm din, mezhep ve kültürlerin özgürce ve eşit haklı olarak demokratik bir cumhuriyette yer alması gerektiğini savunuyorlar. HDP’nin bu görüşlerinin resmi din,

mezhep ve koluna mensup yurttaşlar da dahil, diğer tüm din, mezhep ve kolları tarafından kabul gördüğü parti politikalarının uygulanmasında pratikte kanıtlanmış, HDP’nin TBMM’deki vekil bileşimine dahi yansımıştır. Komünistler tüm din ve mezheplerin devletten bağımsız kendi cemaatlerinin desteği ile eşit bir biçimde yaşanmasından ve devlet yönetimi ile din işlerinin kesin çizgiler ile ayrılmasını savunmaktadır. HDP programında da bunun karşılığını gördükleri ve bizzat geliştirilmesine katıldıkları için bu politika komünistler açısından doğru bir politikadır.

Kamulaştırma meselesine gelindiğinde önce şunu belirtmek gerekir. Eğer kapitalizm koşullarında kamulaştırmayı savunuyorsanız siz devlet kapitalizmini savunuyor durumuna düşersiniz. Demokratik mücadelede bunun yeri vardır, devrimci süreç boyunca talep edilen reformlar anlamına gelir. HDP programında detaylandırılmamış olmasına rağmen, demokratik halk iktidarında temel sanayii işletmelerinin ve stratejik işletmelerin, banka ve sigortaların kamulaştırılması doğal bir konudur. Buna karşın yanlış bir sav olmasına rağmen SİP/TKP” ve SOL Parti’nin HDP’nin kamulaştırmaları savunmadığı savını ortaya atmaları, HDP açısından değil ama kendileri açısından şaşırtıcıdır. Çünkü sosyalist devrimi savunan, demokratik adımları sistem içi çözümler olarak gören bu partilerin kapitalizm koşullarında kamulaştırmayı savunarak düştikleri durum açıkça devlet kapitalizmini savunmaktır.

Bu değerlendirmeleri yaptıktan sonra şöyle bir sonuca varabiliriz. SİP/TKP’nin savunduğu emperyalizm karşıtlığı ulusalcılık ve milliyetçiliktir. Savunduğu laiklik Kemalist cumhuriyet savunuculuğudur ve özgür bir laiklikten çok geridedir. Savunduğu kamuculuk ise devlet kapitalizmi savunuculuğudur. Sınıf mücadelesine bakış açısında yazı ve söylemlerine bakıp değerlendirmek yerine, kendilerinin sınıf mücadelesinde etkinliklerine, işçi sınıfı içindeki örgütlüklerine bakmak yeterli olacaktır. Söylem ve yazılarını incelediğimizde ise bir sınıf partisinden çok sendikal-ekonomist

anlayışla sınıf sorunlarına yaklaşıklarını görmemiz mümkündür. Sınıf içinde örgütlenememelerinin tek nedeni bu değil ancak nedenlerinden bir tanesi de budur.

Demokratik İttifak oluşumunu sistem içi reformist bir ittifak olarak suçlayıp, kendilerinin bir araya gelişlerini Devrimci İttifak olarak nitelendirmesi görüntü açısından manalı gözükse de içerik ve nitelik açısından öyle değildir. Demokratik İttifak’ın devrimci anlayışı bu grubun sözde Devrimci İttifakından çok daha devrimcidir. Çünkü işçi sınıfı ve ezilen sömürülen yoksul halkaların devrimci mücadele sürecine somut yanıtlar vermekte, devrimci sürecin ilerletilmesinin programı niteliğini taşımakta ve devrimin ordusunun oluşturulmasını hedeflemektedir. Demokratik İttifak bileşenlerinin tüm bu özellikleri ise devrimci siyasi pratikte kanıtlanmaktadır.

Aslında başta da belirttiğimiz gibi Okuyan efendinin sorunu çok farklı. Kendileri cumhuriyetin sözde kazanımlarını korumak peşinde ve bu görüşe karşı duran her politikaya, özellikle de komünist politikaya karşı duruyorlar, saldırıyorlar, elde edilen örgütsel ve politik kazanımlara karşı tavır alarak akıllarınca bozmaya çalışıyorlar. Bakınız kendisi 9.11.2018 tarihinde “Mustafa Kemal olmasaydı” başlıklı bir makale yazmış. Orada diyor ki; “Mustafa Kemal olmasaydı... Meclis Saray karşısında dik duramazdı. (...) Mustafa Kemal olmasaydı... Cumhuriyet o yıllarda ilan edilemezdi. Cumhuriyet fikrini Mustafa Kemal icat etmemişti, Anadolu’da çok farklı noktalarda Cumhuriyet arzusunu dillendirenler vardı. Ama öne çıkan kadrolardan kimse 1923’te, öyle fazla tartışmaya gerek bırakmadan bu tarihsel adımı atmaya aklının ucundan geçiremezdi. (...) Mustafa Kemal olmasaydı, işler karıştırdı, tahmin edilemeyecek kadar karıştırdı. Siyasette, toplumsal süreçlerde boşluk her zaman doldurulur. Mustafa Kemal olmasaydı, o boşluğu devrim cephesinde doldurabilecek başka güç olduğu çok tartışmalıdır.” Sormak gerekmez mi? Mustafa Suphi ve yoldaşları Ocak 1921’de Anadolu’ya neden geliyorlardı ve neden katledildiler? Türkiye Komün-

nist Partisi'nin Birinci Programından bihaber olduğunu düşünmüyoruz ama o dahi bugünkü politik amaçları ve üstlendiği görevler açısından işine gelmiyor.

Komünistler Türk ulus devleti niteliğinde, Mustafa Kemal'in kurduğu Türk-İslam Sentezi içeriğinde bir Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı, işgücü ve emek sömürsünün olmadığı, tüm milliyetlerin, din ve mezheplerin eşit ve özgür olduğu bir cumhuriyeti savunuyorlar ve onun için mücadele ediyorlar. Başta Türkiye Komünist Partisi'nin kurucuları komünistleri olmak üzere, Kürtleri, Alevileri, Süryanileri, Ermenileri, Rumları, Keldanileri, Ezidileri katlederek imha eden, zorunlu göçe zorlayan, mallarını mülklerini Türk burjuvalarına hibe eden, İngiliz emperyalizmi ile anlaşarak uzlaşan, kapitalist kalkınma yolunu seçen, daha sonra ardılları ABD emperyalizmi ile anlaşan, NATO'ya üye olan, komşuları ile savaşan bir doktrine dayalı cumhuriyet istemiyor. Bu cumhuriyeti kuran ve geliştiren zihniyete karşı da sınıf mücadelesi veriyor. Bunu yaparken siyasal ve toplumsal bağlaşıklıklar kuruyor. Bu bağlaşıklıklarla da birlikte sınıf mücadelesini ilerletecek ve toplumsal kurtuluşa yaklaşacak ortak örgütlenmelere gidiyor.

Komünistler, Türkiye Komünist Partisi, işçi sınıfının kuruluşu için mücadele ile Kürt halkının özgürlük mücadelesinin biri birinden kopmaz bir nitelik kazandığı, birleşik devrimci mücadelenin başarıya ulaşmasının ülke ve bölgede toplumsal ilerleme yönünde sonuçlar getireceği tespitini yapıyorlar. Bölgesel düzeyde elde edilecek devrimci kazanımların da günümüz dünya koşullarında dünya devrimci sürecine katkıda bulunacağını, ilerleteceğini ön görüyorlar. Bu nedenle de kolektif devrimci siyasal önderliğin ve öncülüğün yaşama geçirilmesi için çalışıyorlar. Legal siyaset

alanında da bunun karşılığı neyse onu yaşama geçirmek, ülkede var olan faşist rejimi yıkmak, yerine sosyalizme ilerleyecek demokratik bir halk iktidarını kurmak için gece gündüz mücadele ediyorlar. İçinde bulunulan süreç bu anlamda çok devrimci bir süreçtir ve demokratik güçlerin ittifakı da bunun gereğidir. Siyasette dargınlık olmaz. Sınıf düşmanına karşı sınıf kını olur. Devrimci saflarda olup da ideolojik ve politik farklılıklar ise tartışılarak tüketilir. Bu anlamda demokratik güçlerin ittifakını yetersiz görüp, devrimci bir ittifak olduklarını savunan güçlerin de asgari müştereklerde bir araya gelme olanakları vardır ve olmalıdır.

Bugün asgari müşterek faşist Saray rejimini yıkmak, işgücü sömürsüne son vermek, işçi sınıfının öncülüğünde halkın söz ve karar sahibi olduğu bir siyasal düzen kurmak, NATO'dan çıkmak, tüm emperyalist savaş üslerini söküp atmak, finansal ve ekonomik emperyalist kurumlarla anlaşmaları yırtmak, özelleştirmeleri tekrar kamulaştırmak, yetmiyor temel sanayii dallarını, banka ve sigortaları kamulaştırmak, ülkede sanayii, tarım ve hayvancılığı geliştirmek, bu topraklarda yaşayan tüm farklı milliyet, din ve mezheplerin eşit ve özgür gelişimini sağlamak, politik olarak gerçekten demokratik merkezîyetçi ve tabanın söz ve karar sahibi olduğu özerk eyalet yapılanmasını kurmak, tüm komşularımız ile barışçıl bir dış politika izlemek, başta Kıbrıs, Suriye ve Irak olmak üzere işgal edilen topraklardan geri çekilmek, bölge ülkeleri ile demokratik siyasi temelde ilişkiler geliştirip bölgesel demokratik bir kuruculuğa yönelmektir. Türkiye Komünist Partisi bu amaçlar için mücadele eden tüm güçlerle görüşmeye ve birlikte çalışmaya hazırdır.

1 Mayıs'ta Direnişlerimizi Alanlara Taşıyalım!

(Birinci sayfadan devam)

yaşadığı ve çalıştığı her alanda sabırlı ve sürekli çalışmalar yürütmek, var olan çalışmalara katılmak, onları güçlendirmek, öncülük etmek, komünistlerin en baş görevidir. Bu çalışmalar işçi ve emekçilerin sınıf bilinci kazanmalarını sağlayacak ve ekonomik demokratik alanda da sendika, dernek gibi kuruluşlarda mücadelenin daha etkin ve sonuç alıcı olarak yürütülmesini sağlayacaktır. İşçi yatağı semtlerde örgütlülüğümüzü geliştirmek hem semt halkının sınıf mücadelesine katılımını artıracak ve aynı zamanda çalıştıkları fabrika ve işyerlerinde mücadeleye daha aktif katılmalarını, oraları örgütlemelerini sağlayacaktır.

2022 1 Mayıs hazırlıklarını yaşadığımız ve çalıştığımız her alanda, işçi ve emekçiler arasında örgütlülüğümüzü geliştirerek yürütmeliyiz. İşçi yatağı semtlerde Demokratik Halk Meclisleri çalışmalarını güçlendirmeli, olmayan alanlarda kuruluşuna

katılmamız. İşyerlerimizde işçilerin 1 Mayıs eylem ve etkinliklerine, mitinglerine katılımını bire bir örgütlemeliyiz. 1 Mayıs'a çevremizdeki işçi ve emekçilerle, onların aileleri ile üyesi olduğumuz veya çalıştığımız sendikaların, derneklerin, parti ve meclislerin saflarında katılmamız.

Haydi 1 Mayıs'ta Alanlara!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın TKP!

Türkiye Komünist Partisi,

Merkez Komitesi

9 Nisan 2022